

somt, hvilke følger Unblabelse af at efterkomme de stillede Betingelser skulle have, at der i den Henseende tilføies Lovforslaget en udtrykkelig Bestemmelse (Ændringsforslag Nr. 2).

Endelig foreslaar Udvalget (Ændringsforslag Nr. 3), at den Ret, som Loven af 29de December 1857 § 10, jfr. § 73, hjemler en Næringsbruger til at opsigte sin Ret til Næringsdriften, skal, forsaavidt Opsigelsen kun sker paa ubestemt Tid eller for visse Aar, saa at Næringsdriften derefter kan gjenoptages, bortfalde for de i Lovforslaget nævnte Næringsbrugs Vedkommende, og Grunden hertil er den, at Loven ellers vil kunne omgaaes paa en Maade, saa dens Niemed ikke opnaas. Det vil nemlig, naar det Tidspunkt nærmer sig, da Loven kan formodes at ville træde i Kraft, staa Enhver frit for at tage Borgerskab paa en Beværtningsnæring og strax derefter opsigte Borgerskabet paa ubestemt Tid, ved hvilken Fremgangsmaade den Paagjældende, uden anden Udgift end et ringe Borgerskabsgebyr, sikrer sig en Ret til, til et hvilket som helst Tidspunkt, naar andre Næringsveie glippe for ham, at etablere en Beværtning, og det en Beværtning, som det vil ligge udenfor Kommunalbestyrelsens Myndighed at ordne og kontrollere. En Bestemmelse i Righed med den her foreslaaede haves i Norge i Lov angaaende Brændevinsalg og Udfænkning af 6te September 1845 § 11, og i Sverig i Forordning om Brændevinsalg af 18de Januar 1855 § 19.

Naar Udvalget tilraader at blive staaende ved Lovforslaget med de foreslaaede Tilføielser og udtaler den Overbæmsning, at der derved vil være gjort et betydningsfuldt Skridt fremad til at fremfalde en bedre Tilstand, har man ingenlunde manglet Die for, at der er Andet og Meget paa Brændevinslovgivningens Omraade, som trænger til Forandring, men dels vilde saadanne Forslag komme til at bevæge sig paa saa forskellige Lovgebetet, at de vanskelig vilde kunne indordnes under eller sættes i Forbindelse med det foreliggende Forslag, og dels turde det være det Naturligste, at større og mere indgribende Foranstaltninger fremmes ved Forslag fra Regjeringens Side. Udvalget skal derfor indskrænke sig til korteligen at berøre nogle af de Momenter, som bleve fremdragne under Sagens 1ste Behandling.

At et strengt Polititilsyn med de offentlige Beværtningssteder er af væsentlig Betydning for at begrænse de stedfindende Udfæielser, er utvivlsomt, og det tør neppe benægtes, at der i saa Henseende mange Steder kan staa Meget tilbage at ønske, men Udvalget skjønner dog ikke, at der i det Niemed er Nødvendighed for at paalæbe Lovgivningsmagten. Ligesom der nemlig i den Retning haves fylbige Bestemmelser for Kjøben-

havn, hvis hele Politioordning derhos staaer saa langt over Kjøbstedernes, saaledes fastsætter Loven af 4de Februar 1871, indeholdende Bestemmelser om Politiovesenet udenfor Kjøbenhavn, at der for hver Kjøbstad saavel som for de oftnævnte 6 Handelspladser skal være udfærdiget en Politivedtægt, der bl. A. skal indeholde Bestemmelser om Opretholdelse af Orden paa offentlige Beværtnings- og Forlystelsessteder. Disse Politivedtægter, der ere udarbejdede ved en Samvirken af Politiet og de kommunale Myndigheder, kunne paa samme Maade undergives Forandring, og der haves saaledes tilstrækkelig Lovhjemmel til at opnaa stærpende Bestemmelser, hvor de bestaaende Regler maatte have vist sig utilstrækkelige.

Naar det er antydet, at man burde søge at vanskeliggjøre Udgangen til Beværtningsnæringerne dels ved at kræve højere Gebyrer for selve Meddelelsen af Borgerskabet eller Næringsberisfet, dels ved at kræve en meget høj aarlig Afgift af enhver Udfænkningret, maa med Hensyn til det første Punkt bemærkes, at ifølge Loven af 29de December 1857 § 12 ere alle Næringsbrug, forsaavidt angaar Styrelsen af Borgerskabsgebyrret, inddelte i 5 Klasser, og det højeste Gebyr i Kjøbenhavn og de større Kjøbsteder er 200 Kr. og i de mindre Kjøbsteder 100 à 150 Kr. Det er vel muligt, at Beværtningsnæringene de fleste Steder ere klassificerede for lavt, men den kommunale Bestyrelse kan med Indenrigsministeriets Samtykke dertil gjøre Forandring, og højere Gebyrer end de foran nævnte synes det ikke fornødent at gjøre Krav paa. — Svad angaar den aarlige Afgift af Brændevinsudfænkning, da er denne ved Næringslovens § 72 fastsat for Gjestgivere fra 20 til 400 Kr. og for anden Udfænkning fra 20 til 200 Kr. aarlig, og Afgiften bliver fastsat i hver Kjøbstad for 3 Aar af Gangen af Kommunalbestyrelsen. Udvalget tror, at her er et Punkt, hvor det overbæms Brændevinsforbrug kan rammes og bør rammes ogsaa ubover de lovbestemte Magima; men dertil vil fordres forskellige Foranstaltninger paa Brændevinslovgivningens Omraade, der kræve nøjagtige Undersøgelser, og man skal derfor ikke komme ind herpaa. Kun skal nævnes, at den væsentligste Ændring for en høj aarlig Afgift, ogsaa indenfor den lovbestemte Grænsse, ligger dertil, at fornævnte § 72 forordner, at Afgiften skal være lige for Alle uden Hensyn til Bestaaenheden eller Omfanget af Enhvers Næring. For at komme til høj aarlige Afgifter af Brændevinsudfænkningen og disses Fordeling paa en retfærdig Maade vil man, foruden at forskellige andre Bestemmelser ville vise sig nødvendige, sikkert komme til at gaa den Vej, som den ovennævnte Forordning for Sverig af 18de Januar 1855 i §§ 8 og 10 bruger som Grundlag for Bestaaenheden af Brændevinsudfænkning, nemlig den, at Kommunal-